

De Ronde Tafel Krant

Waar kunst, licht en ritme samenkomen

JAARGANG 1, NUMMER 3

MEI 2026

Golven bij zonsondergang

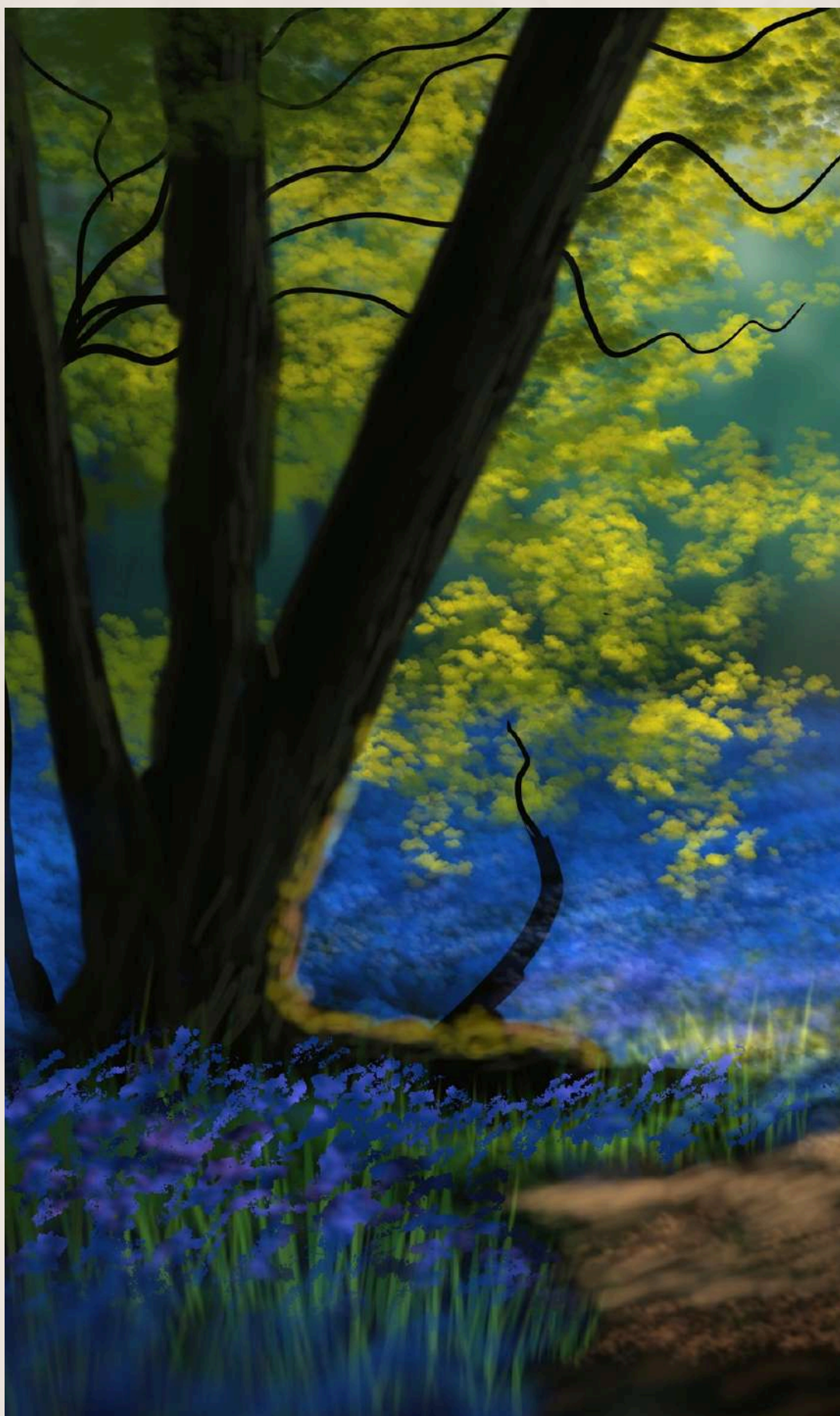
Kunstwerk Uitgelicht

Ik zit aan mijn ronde tafel wanneer ik het beeld opnieuw oproep van de golven die in Procreate onder mijn vingers ontstaan. Precies op het moment dat de zon de horizon raakt. Terwijl ik schilder voelt het alsof ik ter plekke verslag doe van een stille gebeurtenis aan zee. Het licht schuift langzaam over het water, raakt de golftoppen nog één keer en laat een gouden spoor achter dat net zo snel weer oplost.

Wat mij treft is de combinatie van kracht en zachtheid. De golven rollen onverstoord door, maar het warme avondlicht legt er een dun laagje rust overheen. Met mijn digitale penseelstreken probeer ik dat evenwicht te vangen. Het schuim dat oplicht, de schaduw die zich terugtrekt en de lucht die van oranje naar zacht paars ademt.

Dit kunstwerk voelt als een korte reportage van een dag die zich langzaam sluit.

Voorwoord

Wat mij tijdens het samenstellen van de mei-editie opviel is hoe mei ruimte maakt. Ruimte om mee te experimenteren, ruimte om te vertragen en ruimte om opnieuw te kijken. Dezelfde ruimte heb ik in deze editie bewaard. Licht, toegankelijk en met aandacht voor het kleine dat vaak het meeste zegt. Ik nodig je uit om mee te bladeren in dat ritme van mei. Een maand die niet vraagt om haast, maar om aanwezigheid.

Bedankt dat je weer aanschuift aan mijn ronde tafel. Laten we samen verder groeien richting de zomer. Mei is altijd een maand die zichzelf langzaam openvouwt. Niet met het uitbundige gebaar van de zomer, maar met een stille zekerheid. Het licht blijft langer hangen, kleuren worden voller en in mijn atelier ontstaat een ander soort concentratie. Aan de ronde tafel merk ik dat meteen. Schetsen krijgen meer lucht, lijnen durven verder te gaan en ideeën die in april nog aarzelden komen nu vanzelf in beweging. In deze mei-editie breng ik verslag uit van dat groeiritme. Je vindt hier kunstwerken die precies in deze overgang zijn ontstaan, notities die het seizoen volgen en kleine observaties laten zien hoe mei zich tussen lente en zomer in nestelt. Het is een maand die niet schreeuwt, maar wel richting geeft.

In deze editie

Voorwoord

Aan de Ronde Tafel

kunstwerk Uitgelicht

kunst uit de Oude Doos

Dankwoord

Aan de Ronde Tafel

Het kleurpalet Waterval

Aan de ronde tafel ligt deze maand een kleurenpalet dat meteen de adem vertraagt. Waterval, een reeks tinten die zich ontploegen als een stroom in beweging. Van het eerste bijna doorschijnende lichtblauw tot de diepte van mosgroen en het steenachtig grijs. Terwijl ik het palet voor me zie merk ik hoe het dezelfde rust ademt als een wandeling langs een beek. Helderheid bovenaan, aarde onderaan en daartussen een zachte overgang die nergens haast kent.

De bovenste rij voelt als het water zelf. Licht, koel en open. Het zijn tinten die doen denken aan ochtendmist boven een rivier en aan het moment waarop het licht nog niet kiest tussen dag en nacht. De kleuren nodigen uit tot ruimte, tot ademen en tot kijken zonder oordeel. Bij het maken van mijn kunstwerken gebruik ik zulke kleuren vaak als eerste laag. Een soort visuele stilte waarop alles mag landen.

Daaronder verschuift het palet naar donkere tonen. Grijsgroen, bosgroen en olijfgroen. Hier komt de bedding van de waterval in beeld. De rotsen, de schaduw en het mos dat zich hecht aan alles wat blijft staan. Deze kleuren geven gewicht, structuur en richting. Ze brengen het verhaal naar beneden de diepte in zonder het licht erboven te verliezen.

Wat mij raakt in dit palet is de natuurlijke samenhang. Het is geen verzameling losse kleuren, maar een landschap in twaalf stappen. Een ritme en een ademhaling. Het past bij de manier waarop ik graag werk. Laag voor laag, licht dat zich mengt met de aarde en beweging die ontstaat uit rust.

In de context van Aan De Ronde Tafel zie ik het kleurenpalet Waterval als een uitnodiging om te vertragen. Om te kijken hoe kleur niet alleen de sfeer bepaalt, maar ook de houding. Het palet vraagt niet om spektakel, maar om aandacht. Het is een stille gids en precies de soort gids die past aan deze tafel.

kunstwerk Uitgelicht:

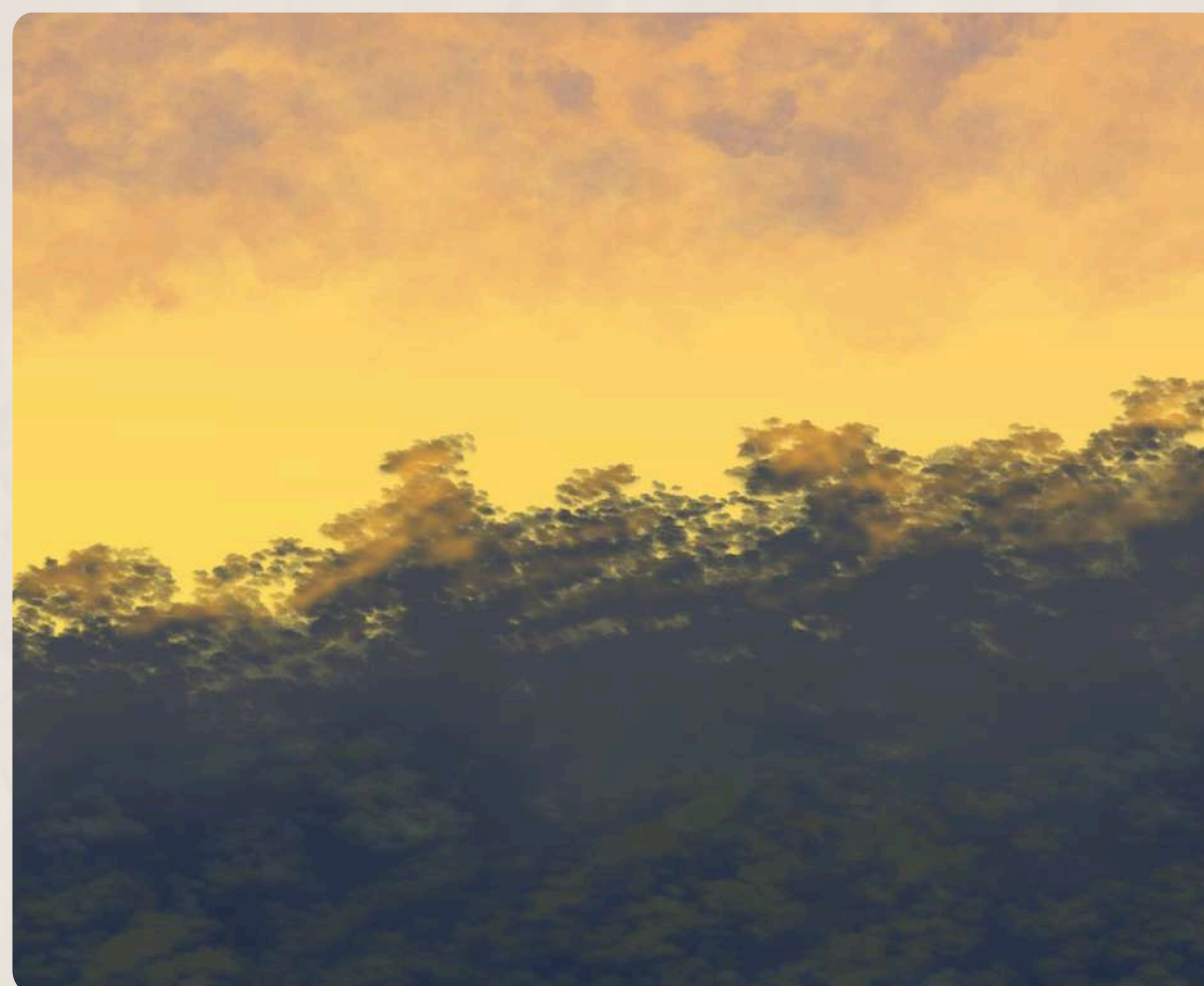
Het Huisje aan het meer

Op deze vroege lenteochtend nog voordat de dag zichzelf volledig heeft uitgesproken, zit ik aan mijn ronde tafel en kijk ik opnieuw naar het kunstwerk dat ik in Procreate maakte. Het kleine huisje aan het meer, badend in het zachte licht dat alleen het prille voorjaar kan dragen.

Terwijl ik het beeld voor me zie voel ik opnieuw die stille adem van de ochtend die mij tijdens het maken vergezelde van een mengeling van koelte, verwachting en een tastbare rust. Het huisje staat daar als een ankerpunt in het landschap met zijn warme ramen die oplichten tegen de nog slaperige wereld.

Alsof iemand binnen net een lamp heeft aangedaan. Niet om te werken of te haasten, maar om de dag zachtjes te begroeten.

De bomen links vormen een natuurlijke omhelzing en met hun silhouetten nog licht omhuld door nevel. Die nevel is dun, zwevend, aarzelend en was voor mij het hart van deze scène. Het is het soort mist dat zich niet verbergt, maar verzacht. Het soort mist dat je uitnodigt om even stil te staan.

In de lucht mengden de kleuren zich vanzelf. Het geel en oranje van een ontwakende zon en het blauw en paars van de nacht die nog niet helemaal wil wijken. Dat kleurverloop schilderde ik met brede en zachte penseelstreken alsof ik de lucht niet wilde dwingen, maar alleen wilde begeleiden. De reflectie in het water ontstond bijna vanzelf. Een spiegeling die niet perfect hoeft te zijn om als realistisch te voelen.

Wat mij tijdens het maken het meest raakte was de stilte. Niet de afwezigheid van geluid, maar de aanwezigheid van rust. Rust die je alleen vindt wanneer de wereld nog niet aan je trekt. In dat moment voelde het alsof het huisje, het meer en de lucht samen een klein verhaal fluisterden dat er schoonheid schuilt in het begin van de dag.

Voor de rubriek Kunstwerk Uitgelicht wilde ik dit gevoel vangen. Niet alleen het beeld, maar ook de adem erachter. Dit kunstwerk is voor mij een herinnering aan hoe een vroege lenteochtend je kan uitnodigen om opnieuw te beginnen. Zacht, licht en zonder haast.

En misschien is dat precies wat dit huisje aan het meer vertelt: dat er altijd een plek is waar de dag rustig mag ontwaken.

Kunst uit De Oude Doos

Wolken boven de rots (mei 2024)

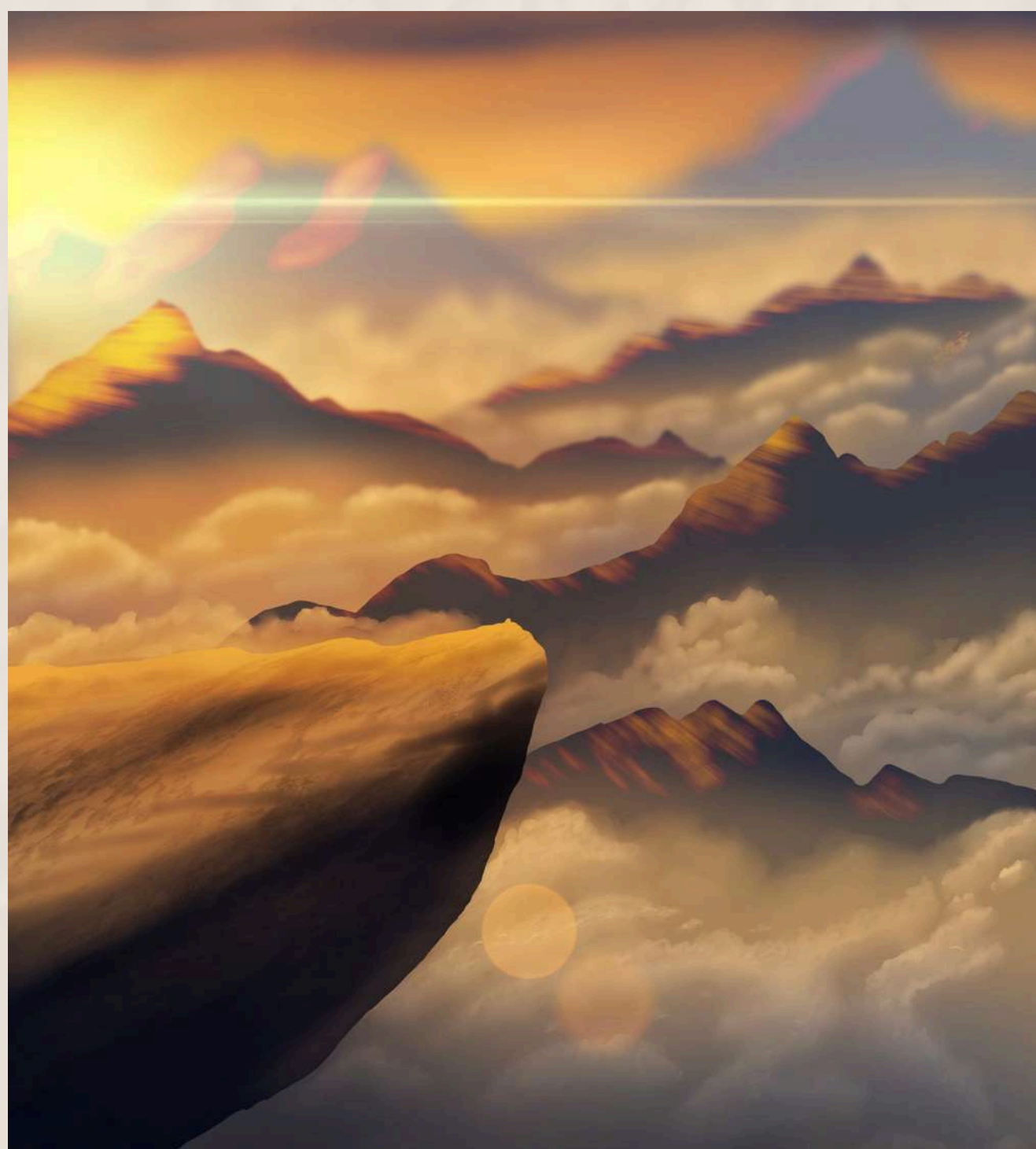
Er zijn van die momenten in mijn archief als ik ze opnieuw open en meteen weer licht beginnen te ademen. Dit wolkenuitzicht vanaf een rots ooit in Procreate geschilderd tijdens een vroege voorjaarsavond is er zo één. Terwijl ik het beeld weer zie voel ik opnieuw hoe ik daar stond hoog boven de wereld. Alsof de rots onder mijn voeten een stille getuige was van iets dat groter was dan ik zelf.

Ik herinner mij hoe de lucht zich langzaam vulde met goud en paars en hoe de zon zich half verscholen hield achter een gordijn van wolken dat als een zachte deken door de valleien gleed. De rots op de voorgrond ving het eerste licht. Warm en tastbaar alsof het mij uitnodigde om even stil te blijven staan. En precies dat moment probeerde ik te vangen in dit kunstwerk. De stilte die niet leeg is, maar vol.

Wat mij na jaren later opnieuw raakt is de gelaagdheid van het landschap. De bergen die in de verte vervagen en de wolken die zich als een zee tussen de toppen nestelen. Het is een uitzicht dat zowel kracht als kwetsbaarheid draagt. In Procreate speelde ik destijds met zachte penselen en subtiele lichtaccenten om die diepte te laten ontstaan. Niet om het realistisch te maken, maar om het gevoel van ruimte en adem te bewaren.

Dit kunstwerk hoort thuis in Kunstwerk uit de Oude Doos omdat het mij herinnert aan een fase waarin ik leerde vertrouwen op licht en op het geduld van een scène die zich niet laat dwingen. Op het ritme van kijken, wachten en dan pas te gaan schilderen. Het is een beeld dat mij nog steeds vertelt dat hoogte niet altijd overweldigend hoeft te zijn. Soms tilt het je juist zachtjes op.

En zo blijft dit oude kunstwerk met zijn gouden rand van ochtend of avondlicht een stille metgezel. Een herinnering aan hoe ik ooit op een rots even boven de wolken stond.

Dankwoord

Dank je wel voor het meelezen in deze editie van De Ronde Tafel Krant. Elke maand beweegt mee met wat er ontstaat aan mijn ronde tafel en jouw aandacht maakt dat ritme compleet. Tot de volgende keer, wanneer er weer nieuwe woorden landen.

